

KERHELY

EVANGÉLIUM ÉS GYÜLEKEZET 2025. 1. szám

A SZENTENDREI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

EVANGÉLIUM ÉS GYÜLEKEZET

FELNÖTTÉ VÁLÁS KRISZTUSBAN
ÉLETKÉPEK
INTERJÚ – SPOT
ÖKUMENIKUS IMAHÉT
SZÜLŐI ESTEK
ÜNNEPI ALKALMAINK

KÖNYVAJÁNLÓ
VERS

Evangélium és gyülekezet

Az evangélium drága üzenetének, az örömhírnék a húsvéti örömet és erejét szeretném veletek megosztani. Ugyanis hitünk legfontosabb eseménye húsvétkor történt. Krisztus Jézus az életét adta a golgotai kereszten, hogy nekünk bűnbocsánatunk és életünk legyen, s ennek erejéről bizonysgot adott harmadnapi feltámadásával. Mert „Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is.” 2Tim 2,11

Az ebben való közös hit köt össze minket, és formál egy gyülekezetté. Azonban nemcsak hívó és közösségépítő szó az evangélium, hanem teljesen átalakító, átformáló üzenet. Teremtő erővel, életet adó erővel hangzó szó. Ennek a megtapasztalásával mondja Pál: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” Gal 2,20

Az evangélium húsvéti öröme és ereje pontosan ez. Krisztus a kereszten meghalt a mi bűneink miatt, így mi is vele együtt meghaltunk a bűnnek. Már nem vagyunk alárendelve, nem vagyunk a foglyai, annak ellenére sem, hogy még nem vagyunk tökéletesek, hogy még tudunk

rosszul dönteni, hibázni. Azonban a testet öltött Ige, a mi Megváltónk, Jézus feltámadt és él, s mi is vele együtt élünk, hiszen Benne élünk és Ő bennünk. Már Őt követjük hűségesen, és szolgálunk ott, ahová küld. Már Őt követjük, és igyekszünk megbocsátani.

Azonban a hétköznapiakban nem ezt tapasztaljuk, és ezért az öröm helyett szomorkodunk, a hála helyett mérgeskedünk, cselekvés helyett ledermedünk.

Pedig Jézus arra hív, hogy húsvéti embereként éljünk. Olyan emberekként, olyan közösségként, gyülekezetként, akik tudják, hogy Krisztus kereszthalála és feltámadása által nemcsak megváltott minket az Úr, hanem elkezdődött Isten új teremtése. Ugyanis Isten nem mondott le sem az emberről, sem a világról, hanem megváltja és újjá teremti ígérete szerint.

Akkor milyennek is kellene lennünk, hogyan is kellene élnünk húsvéti emberként, húsvéti gyülekezetként?

A szomorúság, levertség, kedvtelenség helyett örülnünk kell. Hangos halleluja kiáltásokkal járni az utcákat, a tereket. Mindenhova beköszönni,

és elmondani, hogy elkezdődött az új teremtés, hogy megtörtént a megváltás. Hiszed, testvérem, hogy benned már Jézus szívének lüktetése él, hogy ha a hangod kiengeded, Jézus hangja szólal meg általad? Igen? Akkor örömmel menj, és énekelj az Úrnak, dicsőítsd az Istent! „...ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” 2Kor 5,17

Krisztus él bennünk, és az Ő képére formálódunk, egyénenként és közösségeként egyaránt. Már elkezdődött a formálódás, már elkezdődött az új teremtés, de még nem teljesen ment végbe. A kórházak, árvaházak, idősotthonok, iskolák az evangélium „most már”-járól tanúskodnak, már elkezdődött. A rendőrségek, bíróságok és a börtönök pedig a „még nem”-jéről: arról, hogy még nem teljesen ment végbe.

Nem nézhetünk másként a világra és az emberekre csak úgy, mint amit és akiket Isten az új teremtésébe be akar vonni, mint aminek és akiknek az átformálódását az Ő atyai szeretetéből és kegyelméből véghez akarja vinni.

Nézz úgy a világ bármely pontjára, a konyhától a Parlamentig, a hazától a föld másik feléig,

Az evangéliumokból megismerhetjük, hogy Krisztusnak milyen kapcsolata volt az Atyával, hogyan tudták sokan mások is megérezni Isten végtelen szeretetét Krisztus által. De mikor válik ez a történet életünk meghatározó részévé? Hogyan jelenik meg a mi életünkben, a közösségeinkben?

Amikor ifibe kezdtem járni, nagyon hamar azon kaptam magamat, hogy hétről hétre a gyülekezetben szeretnék lenni. Most visszatekintve tudom, hogy az embereken keresztül Jézus ért

el a szívemhez. Az a Jézus, akiről annyiszor hallottam a történeteket, de mégsem tűnt személyesnek, hirtelen olyan közel jött, hogy megértettem most már a szívemmel is, amit kétezer éve azok az emberek él-

hogy az Jézus uralmának és a Lélek munkálkodásának a helyszíne, mert Krisztusban Isten ki nyilatkoztatta igényét rá. Minden időben, minden eszközzel és általad is ezt akarja hirdettetni.

Jézus, amilyen radikálisan megváltoztatja a mi életünket, ugyanúgy meg akarja változtatni, menteni az életét a hajléktalannak, a függőségben szenvedőnek, a bántalmazónak, a szélhámosnak, a hazugnak, a gyilkosnak, az összeférhetetlennek, a rágalmozónak. Hosszú listát sorolhatnánk itt fel, de a lényeg azon van, hogy Isten küld ezekhez az emberekhez minket. Azért küld, hogy a mi hitünk, a mi húsvéti reménységünk, a kegyelem és bűnbocsánat üzenete, az evangélium örömhíre elérje őket, megszólítsa őket.

Ugyanis ha valóban hinnénk, vallanánk és él-nénk, hogy „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem ...”, aki szeretett engem, és önmagát adta értem”, akkor ez a szeretet vonzaná az embereket Jézushoz.

Kérlek benneteket, Testvéreim, segítsük egymást a hitben, a tanúságban és a Krisztust követő életben.

Oszlács Endre
beosztott lelkipásztor

hettek át, akik vele voltak egy közösségben. Az evangélium valóban örömhírré vált.

A gyülekezetben azóta is ezt élem meg. Egy beteg testvér, akiért többen imádkoznak. Szülők, akik boldogan beszélgetnek egymással a templomudvaron, tudva, hogy a játszó gyermekükre mindig figyel valaki. Testvérek, akik nem sajnálják a szabadidejüket szolgálatra fordítani, egymásért áldozatot vállalni. Krisztus jó illatát érzem az ifisekkel, az istentiszteleteken, a táborokban, a presbitériumban és még megannyiszor, amikor másokkal beszélgetek. Aki szeretné ezt megtapasztalni, csak próbálja ki, hogy odafordul egy istentisztelet után a mellette állóhoz, rámosolyog, és beszélgetni kezd vele, ezzel észrevétlenül engedve, hogy Krisztus rajta is átragyogjon.

Váczi Buda Benedek
presbiter

Fotó: Tóth András

Sokszor hallok gyülekezeti testvérektől, milyen jó látni, ahogy a fiatalok az istentisztelet végén egy nagy kört alkotva gyülekeznek, vidáman beszélgetnek, és mikor már mindenki elment, ők akkor is kitartóan együtt maradnak. Mielőtt a kedves Olvasó reakciója az lenne, „igen, milyen jó nekik”, hadd hívjam fel a figyelmet egy apró gondolatra. Miért nem nyitják ki a kört a „fiatalok”, és hívják be az idősebb testvéreket? Lehet, hogy az ifisek csak fura felnőtteket látnak szaladgálni, szervezni, verses estet és női vagy férfikört hirdetni. De vajon miért nem lép be az idősebb testvér akkor a körbe? Biztos azt gondolja, megbontaná a fiatalos légkört, és még szót sem értene velük.

Az elmúlt időben mélyen intett az Úr az idősebb gyülekezeti tagokkal kialakított kapcsolatokon keresztül.

Mert van, hogy a lelkész közbeszól, és a legidősebb ifis csoportot hétközi alkalomra hívja, ahol már nem csak korosztálybéli testvérek vannak. Titokban az „ifis” duzzog. „Az oké, hogy mások is részt vesznek az alkalmon, de legalább a kiscsoportban maradt volna meg az ifis légkör!” És ahogy telnek a hetek, a fiatal megnyílik a felnőtt előtt, és a felnőtt testvér megnyílik a fiatal előtt. Imapárok alakulnak, új kapcsolatok születnek. Még vita is nyílik, néha a megváltás, néha egy béna társasjáték szabálya kapcsán. Hogy miért változik a fiatal szíve, és miért bátorodik az idősebb testvér már a fiatalok körébe lépni? Azért, kedves Testvérem, mert van, aki éjjel-nappal könyörög értük, „hogymindnyájan egyek legyenek, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned”.

Tanúim lesztek!, Ismerd meg a Bibliát, Compass – Isteni pénzügyek, Kereszt-kérdések, bibliakörök... Gyertek, legyünk testvérek Krisztusban!

Vaczó Márta

Húsvéti ünnepi rendünk

A Szentendrei Református Egyházközség ünnepi alkalmai:

Nagypéntek, április 18.	10 óra 18 óra	úrvacsorás istentisztelet passió
Húsvét vasárnap, április 20.	7 óra 8 óra 10 óra	feltámadást köszöntő istentisztelet a régi református temetőben úrvacsorás istentisztelet úrvacsorás istentisztelet
Húsvét hétfő, április 21.	10 óra 13 óra	úrvacsorás istentisztelet úrvacsorás istentisztelet a Szentendrei Skanzenben, a Mándi református templomban

Egy trauma és következményei

Január közepén, a keddi bibliakör után történt. Beszélgettem a gyülekezeti terem ajtajában az egyik testvéremmel, majd, amikor elérkezettnek látszott az idő az induláshoz, határozott lépéssel kifordultam balra, és léptem. Nem vettem figyelembe a lépcsőt, így azzal a lendülettel a bal vállamra estem.

A testvérek azonnal jöttek, hogy segítsenek. Mivel mozdulni sem tudtam a fájdalomtól, lelkészünk, Endre mentőt hívott. Én csak szédelegtem, nyöszörögtem. Ők felültettek, majd a mentőirányító utasítására lefektettek a földre, párnákat tuszkoltak alá, és egyikük kiment a bejárathoz, hogy várja a mentő érkezését. Nagyon hideg este volt.

Hogy eltereljék a figyelmemet a szörnyű fájdalomról és a félelemről, hogy mi lesz, a testvérek zsoltárokat énekeltek. Hosszan, mivel nem voltam sürgős eset. Egy emberként mellém álltak, énekeltek, énekeltek, válogatták a zsoltárokat, keresgéltek, mivel tudnának segíteni nekem, biztatni engem. Éreztem Isten jelenlétét, nem hagytam magamra a bajban. Megnyugodtam.

Volt olyan ének, ami alatt szinte megszűnt a fájdalom. Azóta is megrendüléssel emlékszem vissza a saját figyelmetlenségem miatt bekövetkezett balesetre. És hálával, hogy megtapasztalhattam közösségünk erejét, a testvérek szeretetét, önzetlenségét, figyelmességét.

Az Úr velünk volt, biztatott, vigasztalt, segített a közösségen keresztül.

Éjjel, tizenegy óra után kerültem kórházba. Endre kísért a mentőt autóval. Ez nagyon megnyugtató volt: ismerős, aki velem van, segít hazajönni a vizsgálat, a röntgen után. Nem ez történt. Az éjszakát (ami maradt belőle) az Uzsoki sebészeti osztályán töltöttem. Reggel az orvosi konzílium úgy döntött, konzervatív terápiát alkalmaznak, nem műtik meg a vállamat.

A későbbiekben MRI-vizsgálatra, kontrollokra a testvérek vittek be, megvártak, hazahoztak. Megint nem hagytam magamra a gyülekezet. Végtelen hála van a szívemben az Úr és a testvérek iránt. Egy ilyen nagy trauma kellett ahhoz, hogy ennyire kézzelfoghatóan, hosszan megtapasztaljam a közösség erejét, a testvérek segítségét, a szomszédasszonyom odaadó gondoskodását.

A teljes gyógyulás még nagyon messze van. De vannak emlékeim, és igeszakaszok, zsoltárok, amikbe kapaszkodhatok. Kapok segítséget, türelmet Istentől, akkor is, ha nem kérek, csak rám tör az elkeseredés, a „miért történt?“ kérdése.

Most már tudom:

Azért, amit tapasztaltam, és amit így továbbadhatok.

Jó az Isten, hatalmas az Ő szeretete!

Gyimesi Éva

KEHELY

A Szentendrei Református Egyházközség kiadványa

Honlapcím: www.szre.hu

Felelős kiadó: dr. Harmathy András lelkipásztor

Főszerkesztő: Wieland Brigitta Szerkesztő: Kiss Klaudia Lektor: Sikolya Zsolt

Tördelő: Kereszti Csilla

Gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Életrépek

Pár évvel ezelőtt meghoztam életem egyik legjobb döntését, és felnőtt fejjel konfirmáltam. Hirtelen elhatározás volt ez, egy belső, Lélek általi hangra hallgatva.

A konfirmációra való felkészülés heti egy alkalomát mindig nagyon vártam. Ott találkoztam a „kis csapatommal”, akikkel együtt indultunk el ezen a csodálatos úton. Az istentiszteleteken is jó érzés volt felfedezni őket a padokban, és cinkosan összemosolyogni. A sok élményt, tapasztalatot és felismerést gyakran az istentiszteletek után osztottuk meg egymással, sokszor elveszve az időben, elég későn indultunk haza.

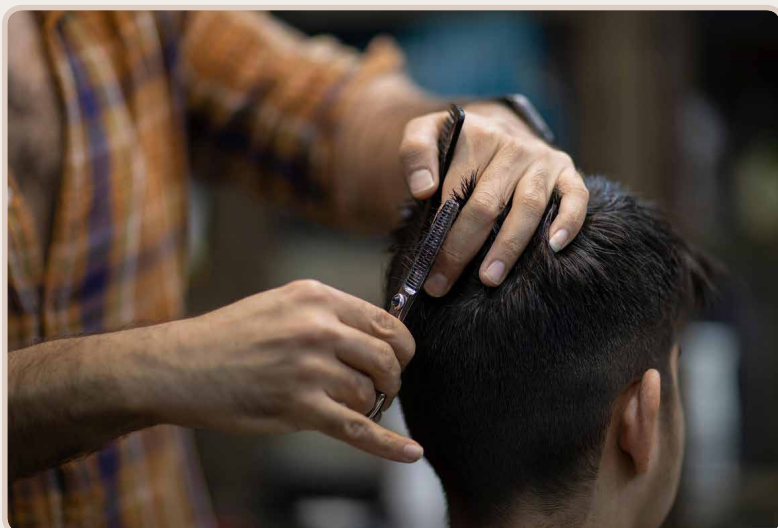
Egy ilyen vasárnap, amikor a református gimnázium kápolnájából siettem haza, a buszmegállóban két, ott várakozó idősebb hölgy váratlanul megállított, és nevetve kérdezték, hogy áruljam már el, honnan jövök, és honnan jön ez a sok vidám ember. Amikor elmondtam nekik, hogy honnan jövök, és hol töltöttem a délelőt-

töt, összenéztek, és szinte egyszerre vágták rá: „Szeretnénk mi is idejárni, és részese lenni ennek a csodának!”

Örültem, hogy megszólítottak, és örömmel meséltem a gyülekezetéről, és arról a különleges feltétel nélküli szeretet kapcsolódásról, amit itt megtapasztalhattam, és ami Istentől jön!

Pernyeszi Adrienn

Váczi Buda Benedekkel (Bubével), Váczi Samuval és Harmathy Danival sok minden közös bennünk, az egyik ilyen dolog a fodrászunk. Bube talált rá a legendás fodrász párosra, akiknek olyan jó haját vágta, hogy mi is elkezdtünk odajárni.

A lelkeszek és pszichológusok után a fodrászokkal lehet a legjobban beszélgetni, így nyil-

ván sok téma előkerül egy hajvágás alkalmával: munka, hobbi, autók, foci...

Az első hajvágásom során fedeztük fel a fodrász kollégával, hogy mindketten szeretünk gitározni. A téma kapcsán nem tudtam elmenni amellett, hogy egy zenekart vezetek, és a gyülekezetben szoktunk zenélni. Így tudtam valamennyit a hitemből is megosztani, és az is kiderült, hogy cimboráim, akikkel együtt szoktam zenélni, szintén idejárnak haját vágatni.

Szépen, lassan a fodrász is felfedezte a közös vonásokat, tetszett neki, hogy mindenki stabil értékrendet képvisel, és mondta, hogy valamiért szimpatikusak vagyunk neki. Remélem, hogy azért, mert meglátta Krisztust a négy srác mögött (bár ezt nem így fogalmazta meg), akik hirtelen megrohmozták a szalonját.

Ennél tovább nem ment egyelőre ez a történet, de kíváncsi vagyok, Isten mit hoz ki belőle!

Harmathy Balázs

Interjú - SPOT

A SPOT neve évek óta egyet jelent gyülekezetünkben a fiatalok evangelizációjával. Az Offline Centerben havonta megrendezett eseménysorozat két új vezetőjével, Görög Mátyással és Harmathy Károllyal beszélgettünk ezzel kapcsolatban az alkalom múltjáról, jelenéről és a jövőbeli tervekről.

- Mesélnétek egy kicsit a kezdetekről? Miért volt szükség az ifi mellett egy másik, fiataloknak szóló alkalomra?

G. M.: Eredetileg Harmathy Balázs ötlete volt. Úgy kezdődött 2020-ban, hogy körbenézett, és látta, hogy amíg az ifiben körülbelül húszan vannak, addig a gimnáziumban ötszázan. Szeretett volna egy olyan alkalmat, ami a világ számára egy kicsit jobban befogadható, ahova könnyebb meghívni olyan embereket, akik nem találkoztak még az evangéliummal, vagy még nem annyira szoros a kapcsolatuk Istennel. Fontos volt, hogy nagyobb létszámú közösség befogadására is alkalmas, „bulis” hely legyen.

Beszélt Harmathy András lelkipásztorral, és az akkori ifisekkel, mindenki lelkes volt! Az indulás előtt imaközösségek alakultak az esemény sikeréért, és megkezdődött a szervezés, plakátolás is, körbejárták a gimnáziumot, és hívogattak mindenkit erre az alkalomra. Az egészben volt egy kíváncsiságot felkeltő titokzatosság. Már az első alkalommal is 60-70-en voltak jelen, és ez a szám nagyságrendileg a mai napig megvan.

- Honnan ered a SPOT megnevezés?

H. K.: Váczi Samutól jött az ötlet, és az angol szóból ered: helyet jelent, ahol meg tudjuk élni a hitünket. A logóknban a spotlámpa is belóg, külön fénye van, rajtunk is kiviláglik a hit, Krisztus szeretete.

- Mi a menete egy ilyen alkalomnak?

H. K.: Általában közös szervezett játékkal kezdünk. Ennek célja a megérkezés, a közösségépítés. Aztán szoktunk énekelni, nagyon szeretik, építő ereje van a dicsőítésnek! Majd jön egy áhítat, amelyet egy lelkész vagy teológus tart. Ezután valaki az ifiből beszél a saját hitéről, bizonyágtételt mond. Ezek fontos dolgok! Az-

tán együtt pingpongozunk, csocsózunk, társasozunk, eszünk, iszunk. Egyszerűen elkészíthető ételekkel készülünk. Újabban több figyelmet fordítunk arra is, hogy legyen tér egy kicsit elvonulni, mélyebb témákról beszélgetni. Délután öt órakor kezdődik, és este fél kilenc körül ér véget.

- Mikortól vettétek át a vezetést Harmathy Balázstól, és kik azok, akik szolgálnak ezeken az eseményeken?

Fotó: Tóth András

H. K.: Tavaly decembertől vettük át, akkor még Balázs mellettünk volt, januártól önállóan vezetjük.

G. M.: A szolgáló csapat pedig most úgy néz ki, hogy az irányításunk alatt vannak külön szekciók (étel, zenei, pakoló) és szekcióvezetők.

H. K.: Annyival egészíteném ki, hogy ők most az idősebb ifisek, belőlük áll össze a szolgáló csapat.

- Milyen korosztályt vártok ezekre az eseményekre?

H. K.: A gimnáziumunk korosztályát, de ezen kívül is, nagyjából 5. osztálytól 12. osztályig várunk, de vannak egyetemisták is. Az átlag korosztály 14-15 év között van.

-Hogyan népszerűsítitek ezt az alkalmat?

G. M.: Szoktuk hirdetni a gimnáziumi áhítaton, van, amikor csak szóban, van, amikor kiállunk zenélni is. Megint elindítjuk a plakátolást. Lettek spotos poharaink, ezt meg lehet vásárolni, elviszik magukkal, hirdetik ezt az eseményt. Több ilyen terméket is tervezünk, de ami a legfontosabb, az a személyes hívogatás! Erre buzdítjuk magunkat, a szolgálói kört, és a SPOT-os résztvevőket is. Sokkal könnyebb így megérinteni az embereket, hogy kapcsolatod van velük.

H. K.: Ezt abszolút alátámasztom. Nem is gondolnánk, de az áhítat egy nagyon nehéz környezet a hirdetésre, mert a tömegnyomás elég erős. Küzdelmes, mert, ha valaki elkezd ezen nevetni vagy hátat fordít, akkor a mellette ülő is sokkal nehezebben vállalja fel, hogy ez őt érdekli. Ilyen szempontból is sokkal többet jelent, ha valaki odamegy a barátjához, aki még nem találkozott Istennel, hogy „Figyelj, mi lenne, ha elmennénk egy Spotra? Megnéznéd, hogy milyen ez az alkalom, és eldöntöd, hogy mit gondolsz róla.”.

- Mi van azokkal a fiatalokkal, akik nem a református gimnáziumba járnak, vagy ha valaki rokonát, ismerősét szeretné elhozni, őket is szívesen látjátok?

G. M.: Egyértelműen! Bár a gimnázium az elsődleges terület, ez a gyülekezet miatt adott, de jó, hogyha bárhonnán is, de minél többen jönnek. Ez meg is szokott általában történni, pl. az előző alkalommal is jött az egyik egyetemi szaktársam.

- Mennyire fontos a digitalizáció korában, hogy ez a helyszín az Offline Center, ahol személyesen tudtok kapcsolódni. Nektek fontos az „offline” találkozás?

H. K.: Abszolút! Hogy ki mennyit számítógépezik otthon, arra ugye nincs rálátásunk, de amikor ott vannak, akkor elmondható, hogy fontos a fiataloknak, hogy nagyobb körben találkozzanak, együtt legyenek. Ezt segíti a helyszín is, teret ad a kötetlen beszélgetésre, játékokra is. Teljesen más utána találkozni valakivel a gimnáziumban. Én azt látom, hogy fontos ez a fiatalságnak, bár néha bátortalanul, de azért keresik ezeket a lehetőségeket.

- Volt-e olyan emlékezetes pillanat ezeken az alkalmakon, amikor úgy éreztétek, hogy most kiragyogott az Isten?

H. K.: Sok ilyen élményem van. A márciusi alkalmon például jó volt olyanokat is látni, akik nem rendszeresen járnak, vagy még nem voltak ezeken az alkalmakon. A dicsőítés vezetőjeként, zongoristaként a másik oldalról látom a résztvevőket. Különös volt megélni, hogy több embert is megérintett a dicsőítés, és aztán tudtak erről beszélgetni. Csodálatosnak tartom, ezek a dolgok engem mindig lenyűgöznek. Általánosságban elmondható, hogy bár később csatlakoztam a szolgáló csapathoz, de mindig kipótolja az Úr a hiányosságainkat. Még ha mi el is hibázunk valamit, Ő akkor is fel tudja azt használni. Akik eljönnek, azoknak építő tud lenni ez az esemény.

G. M.: A februári alkalom bizonyágtevője elmondta, hogy neki nagyon sokat jelentettek azok a hitvallások, amiket a Spoton hallott. Nekem szép volt megélni, hogy mi korábban kiálltunk, és aztán ő is megteszi fiatalabbként, mert hatással volt rá a Szentlélek által, amit mondtunk Istentől. Ami ennél is erősebb élményem, hogy odajött hozzám az egyik ifjú, hogy ő most egészen megértette az Istennel kapcsolatos dolgokat. Beszélgettünk róla, hogy érzi az Úr szeretetét, és hogy mit jelent az, hogy ott van mellettünk. Ezt nagy dolog volt megélni!

- Tud-e a gyülekezet bármiben segíteni, hozzájárulni ezekhez az alkalmakhoz?

G. M.: Imádságban mindenképpen, és minden adomány, ami bejön a gyülekezetbe, az a Spotot is támogatja, mivel az étel, amit ott adunk, ingyenes minden résztvevő számára, de akár süteményt is örömmel fogadunk.

H. K.: Kiemelném azt is, hogyha valakinek van ebben a korosztályban ismerőse, rokona, nyugodtan küldje vagy hozza el, akár a felnőtt kísérő is részt vehet ezen az alkalmon. Mi szeretettel várunk mindenkit!

Közös imádságban kértük Isten áldását a további alkalmakra is!

Wieland Brigitta

Ökumenikus imahét

Az első keresztyén egyetemes zsinaton (Kr. u. 325-ben), Niceában fogalmazódott meg a közös hitvallásunk, melynek ereje ma is sugárzik, összeköt bennünket. Közösséggé tesz, amiből kilátszik, ki kell látszania Krisztus arcának. Erre épült fel az idei Ökumenikus imahét.

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” Jn 11,25b-26

Tavaly volt részem először ebben a szinte leírhatatlan élményben. A kíváncsiság és a közösség utáni vágy vezetett. Felemelő érzés megélni a Szentlélek jelenlétét, mikor egymás kezét fogva együtt tudunk imádkozni felekezettől függetlenül. Baráti beszélgetések a szeretetvendégségek mellett, új emberek megismerése, hitünk megélése, ami történik ezen a héten. Az utcán is egymásra köszönünk ezután, hisz a Lélek int belőlünk egymás felé. Már ismerősök, testvérek vagyunk. Ez az üzenete számomra: „Hiszed-e”, hogy egymással úgy tudunk kapcsolódni, mint

Fotó: Tóth András

ahogy Ő kapcsolódik hozzánk, hogy bennünk a Lélek kapaszkodik össze és tud kiteljesedni? Hiszed-e „annyira”, hogy le sem zárod a laptopod, hanem elindulsz, ha Ő hív?

Az imahét emléke tovább él, mert hitoktatóink is népszerűsítik a gyerekeknek. Akik ott voltak idén, kedvet csinálnak a többieknek is, hogy ők is megtapasztalhassák, hogy együtt, felekezettől függetlenül, hívő közösségben lenni jó.

Nagyon várom a következő találkozást, palacsintázást.

Szalai Ágnes

Ughyné Hubai Sarolta vagyok, római katolikus keresztyén, mint ahogy szüleim, nagyszüleim, sőt a dédszüleim is azok voltak. Az anyai nagymamám esetenként elvitt magával a görögkatolikus istentiszteletekre is, ha úgy adódott. A kisebbik lányom, Brigitta, katolikusként, református férjet választott, és az esküvőjüket is itt, Szentendrén, a református templomban tartották. Később, ahogy mondta, az Úr indítatására, ebben a közösségben találta meg a „lelki családját”, úgy érezte, ide tartozik, ezért konfirmált, áttért a református hitre. Számomra ez átjárást biztosított a két felekezet között. Több alkalommal részt vettem verses esten, ahol mindenki kedves és befogadó volt. Néha istentiszteletre is eljutok, de ha nem, akkor internet segítségével online kapcsolódom be. Kis-

lányom és a közösségi alkalmak révén közelebb kerültek hozzám a református testvérek is. Sőt, van egy imatársam a katolikus Édesanyák imakörében – amelyet minden héten egyszer tartunk –, aki szintén református. Mindezekkel azt szeretném alátámasztani, hogy erős a kötődésem a más felekezethez tartozó keresztyének felé, mert közös bennünk, hogy mindnyájan egy Istent imádunk három személyben, aki azt kérte, hogy „legyetek egyek”.

Az ökumenikus imahét egy újabb lehetőség volt számomra a kapcsolódásra. Szívesen és örömmel vettem részt rajta, így a református templomban tartott istentiszteleten is, és hálás vagyok ezért. A karzaton foglaltam helyet, és onnan hallgattam az egyik kedvenc evangéliumi történetemet Jézus első csodájáról, a Kánai

menyegzőn történekről. Majd, amikor az istentisztelet végén elhangzott, hogy forduljunk egymás felé, ekkor az orgonista felállt, és nyújtotta a kezét, ami – bár a liturgia része – ebben a pillanatban többet jelentett egy egyszerű kézfogásnál, éreztem a befogadást is egy másik közösségbe. Mint ahogy a szeretetvendégségben is, ahol kölcsönösen kedveskedtünk finomságokkal egymásnak. Hol vendég, hol vendég-

látó voltam, és a szeretetteljes beszélgetések mellett áldottnak éreztem ezeket a találkozásokat.

A jövőben is szeretnék még több közös programon részt venni, hitben testvéreinkkel együtt örövendezni a bennünket oly nagyon szerető Isten jóságán, egygé forrasztó szeretetén.

Ughyné Hubai Sarolta

Másfél évszázados visszatekintésben családjunkban római katolikus és református elődeim is voltak. Én már 20. századi baptista családban nevelkedtem. Ettől függetlenül Isten kegyelméből megtértem, még 1965-ben. Olyan imádkozó közösségben indult hitéletem, ahol élő kapcsolatot ápoltunk más keresztény felekezethez tartozó testvérekkel is. Isten egy jeremiási ígér keresztül tanított az elfogadásra (Jer 13,14a). Nem a vallási felépítmény, az egyház külsőségei, hanem a keresztény hitünk (Jézus Krisztus megváltói munkája) alapján szeretettel közelítsünk egymáshoz, nem földadva személyes identitásunkat: „...amint elfogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, úgy járjatok is őbenne, meggyökerezve és benne felépülve, megerősödve a hitben, bővülködve a hálaadásban, ahogyan arra tanítottak titeket.” (Kol 2,6-7) Ezen ígér munkálták bennem, hogy elkötelezett munkálója legyek a felekezetközi kapcsolatépítésnek.

1972-től kezdődően az evangélikus parókián hetenként bibliatanulmányozás és közösségi imádkozás alkalmával lehettünk együtt evangélikus, református, katolikus és baptista testvérek, megelőzve az országosan szervezett ökumenikus imaheteket.

1999-ben a római katolikus egyházközség kezdeményezte, hogy Jézus Krisztus „2000. születésnapjára” szerkesszünk közösen egy Ökumenikus Énekeskönyvet, melyben mind a négy

Fotó: Tóth András

egyház értékes énekeiből válogatunk – ezzel is megismerve gyülekezeteink énekkultúráját.

Hálás vagyok Istennek az imaheteken megismert más felekezetű testvérekért. Jó találkozni a városban valakivel, aki már nem idegen számomra, aki szintén hálával és várakozással tekint a következő együtt töltendő imahétre.

Egyszer valaki megkérdezte tőlem, hogy mi értelmét látom az ökumenikus mozgalomnak? Szerintem most nagy szabadságban élhetjük meg keresztény hitünket, de eljöhét az az idő, amikor már ez nem lesz ilyen egyszerű. Ezért fontos, hogy Krisztus szeretetében összekapcsolódva, egymás kezét-szívét összefogva hitvallóként megállhassunk az esetleg elkövetkező nehéz időkben! „A szükségességben egység, a kétségekben szabadság, mindenben pedig szeretet.” (Rupertus Maldenius)

Antal László
emeritus baptista presbiter

Felnőtté válás Krisztusban

Márciusi hétvégénken gyülekezeti közösségünk Krisztusban való felnőtté válásáról tanulhatott

„Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én öbennük és te énbenem, hogy teljesen egygé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted.”
Jn 17,22-23

Egyházi nyilvántartásunk szerint a legidősebb gyerek a gyülekezetünkben 64 éves. Ez azért kérdéseket vet fel... Nyilván van erre adminisztratív válasz, de nem ez az egyetlen kérdés, amit ez a tény kinyit: mitől lesz valaki felnőtt? A hitben is van felnőtté válás?

Nyilvántartásunkban azok szerepelnek gyerek státuszban, akik helyett gyerekkoruk miatt egyháztag szüleik fizetik a fenntartói járulékot, s akik, pedig közben elmúltak 18 évesek, maguk még nem nyilatkoztak arról, hogy egyháztagjaink szeretnének lenni. Ez utóbbi a legfontosabb, mert amíg ez nem történik meg, nem tudjuk másképp kezelni testvérünket, befizetés ide vagy oda, csak mint gyereket. Az adminisztratív válasz egyszerű a felnőtté válás kérdésére. De ha ezt érdemben is meg szeretnénk válaszolni, akkor ez nem tud ilyen egyszerű lenni. A sok szempont között biztosan ott lesz a felelősségvállalás képessége, azaz hogy a felnőtté válás hozzátartozik, az, hogy valaki „elbíra a saját súlyát”: látja lehetőségeit-korlátait, vágyait-feladatait, és ezeket képes egyensúlyban tartva vezetni az életét.

Isten gyermekeit felnőtt hitre hívja el. Nem a szüntelen ráutaltságunkon, bizalmunkon, Vele való napi kapcsolatunkon való túllépést jelenti ez! Hanem a különbségtétel képességét és a döntések felelős felvállalását. Vagyis van továbblépés onnan, hogy megtapasztalom és elfogadom Isten szeretetét, örvendezek ebben, és otthonomként tekintek Őrá: aki mindig vár, akihez bármivel mehetek, mert tudom, hogy elfogad, hogy fontos neki az, ami velem történik. Van továbblépés: ha nem a templomban vagy a gyülekezet közösségében vagyok, akkor is az vagyok, úgy élek, úgy beszélek, döntök, cselekszem, ahogy azt Vele és Tőle tanultam. Jézus mint Fiú egy volt és maradt mindvégig az Atyával. Az ő önállósága nem függetlenséget jelentett, hanem a szabadságot, hogy ugyanazt az utat választja-e, mint az Atya, hogy ugyanaz a szeretet vezérli-e, mint az Atyát. Jézus «felnőtt» Fiú volt: életében és halálában is az egységet választotta az Atyával. Ez volt küldetésének szíve és lényege. És így tekint ránk is, gyülekezetének tagjaira: azt választotta, hogy velünk is egy, és szeretetével fordul felénk.

Gyülekezetünk közösségéből akkor látszik ki Jézus, ha egyek vagyunk Vele, ha ugyanaz a szeretet köt egymáshoz is, mint Hozzá. Ez nem egy elvárás, amit nekünk már tudnunk kell „magunktól is csinálni”, sokkal inkább út, hogy újra és újra döntünk: az egységet és a szeretet választjuk – nem önmagunkat és nem az önzést.

Mert felnőttek vagyunk. Mert Isten gyermekei vagyunk.

Jézus imádsága arra is rávilágít, hogy ő nem egy opcióként tekint a gyülekezetre, ahova ha van ideje valakinek, el-elnez, hogy, mint a benzinkútnál, feltankoljon, hogy járhasa tovább saját útját. Inkább szervíznek látszik a gyülekezet, akkor futhatunk biztonságosan, ha rendszeresen „szervízelve vagyunk”, ha a műhelyben felkészítettek minket az előttünk álló útra. Ez a felkészítettség az, ami „kilátszik”, ami hitre hívja és indítja a világot.

Mindez nem csak kép. A gyakorlatban ez például megbocsátást jelent: hogy a gyülekezet egy olyan hely, ahol megéljük és megtanuljuk-megharcoljuk a bocsánatot. Annak elfogadását is, és továbbadását is. Innen nézve a közösségen belüli feszültségek nem megbotránkozató jelenségek, hanem – ha nem is könnyű, de – szük-

séges eszközök a formálódásunkban. Ahogy Jézus a tanítványait útközben formálta, és tette alkalmassá küldetésükre, így tesz velünk is. Sőt, ez már maga a küldetésünk: megélni az egységet az Úrral, megmaradni a szeretet közösségében egymással – mert ez mindenkinek feltűnik egy olyan világban, ahol „minden egész eltörött”, ahol a „semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog”.

Az evangélium az, hogy Isten úgy döntött, szeret, és egy akar lenni velünk. Ennek minden árát és következményét magára vállalta Jézus. Ez a keresztút. A gyülekezet az a közösség, ami ebből a szeretetből születik, hogy azt továbbadja. Nem tud ez másként lenni Szentendrén sem. Nagy dolgok vannak ránk bízva – felnőtt gyermekekre.

Harmathy András,
gyülekezeti lelkipásztor

Szülői estek

Minden hónap utolsó hétfőjén este hatkor a gyülekezeti teremben gyűlünk össze, hogy szülőket érintő témákról beszéljünk, gyerekneveléssel kapcsolatos módszereket, saját tapasztalatokat, sikereket és nehézségeket osszunk meg egymással. Az est azzal a céllal szerveződött, hogy a református hittanra járó gyerekek szüleit meg tudjuk szólítani, el tudjuk hívni egy olyan alkalomra, ahol találkozhatnak a gyülekezettel, elmondhatják neveléssel kapcsolatos nehézségeiket és kérdéseiket, amikre aztán közösen keressük a válaszokat, a szakirodalom mellett a Biblia és saját megélt hitünk segítségével. Nem

vagyunk pszichológusok, nem tartunk előadást, az alkalom célja sokkal inkább beszélgetés, egymás megismerése, segítése, nehézségeink megosztása és egymás támogatása, bátorítása.

A beszélgetéseket Oszlács Endre beosztott lelkipásztorral együtt vezetjük, és azok mindig egy előre kiválasztott téma mentén folynak. Az első alkalmon a nevelés kapcsán a határok kijelölésének fontosságáról beszéltünk, a második alkalmon pedig a testvérkonfliktusok volt a téma.

Ebben a tanévben még két további estünk lesz, amelyre szeretettel várjuk a gyülekezet tagjait is, akik bátran hozhatnak érdeklődő ismerősöket is magunkkal.

Következő alkalmaink és témájuk:

2025.04.28. Kötődés, kapcsolat, kommunikáció

2025.05.26. A nevelés célja

Kérjük a gyülekezetet, hogy hordozza imádságban ezt a kis csoportot és minden családot, hogy Isten kegyelmét és áldását a ránk bízott gyermekek nevelésében is megtapasztalhassunk.

Szabó Csilla

Könyvajánló

Dietrich Bonhoeffer: Közösségben

„Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)

Miben más a keresztyén közösség, mint az emberi lélek szerint való közösség? Miért nem tudunk igazán eljutni a másik emberhez, sem Istenhez Krisztus nélkül? Miért erősebb az a közösség, amit a hit és Isten igazsága tart egyben, nem pedig az emberi vágy, a boldogságra való törekvés? Többek között ezekre a kérdésekre kaphatunk választ a könyvben. Olvashatunk még a testvéri bűnvallás fontosságáról, hiszen ezáltal juthatunk Krisztus közösségéhez, nem maradunk magunkra bűnünkkel, ami így elerőtlenedik. Megtudhatjuk, hogy Isten Igéjének hirdetése előtt meg kell tanulnunk a hallgatás szolgálatát, a cselekvő segítség és egymás elhordozásának, a megbocsátásnak szolgálatát is.

Számomra fontos gondolatokkal, iránymutatókkal találkoztam, melyek „kezdő keresztyénként” segítettek abban, hogy milyen napi, rendszeres kötelezettségeim vannak az Úr felé (pl. reggeli, esti ima), vagy hogyan kell megélnem

Fotó: Tóth András

a világi közösségben töltött mindennapjaimat. Eddig ezt nehézségként éltem meg, de amióta olvastam, hogy ez valójában próbatétel, megszűnt a frusztrációm (pl. a családommal), és ez felszabadított. Isten fantasztikus munkájának és nagyszerűségének jele, hogy ez kellett ahhoz, hogy Krisztust közelebb tudjam vinni a gyermekeimhez.

Ez a könyv nemcsak azt mutatja meg, miért fontos a közösség, de segít abban, hogy olyan közösség legyünk, amiből kilátszik Krisztus.

Tamás Judit

Vers

Reviczky Gyula: Feltámadás

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Sziveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Akik tanait gyűlölték,
Meg nem ölheték.
Nem rejthette sír magába
Égi szellemét.
Mert égből eredt s nem is volt
Születése sem...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Kettős ünneplés azóta
Minden kikelet!
A mennyországé s a földé...
Ünnepeljete!
Adjatok hálát, hogy ismét
Új világ terem,
S feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső;
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő;
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök leszen...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Adjatok hálát s virágot,
Tömjént hozzatok.
Hallelujah! hallelujah!
Zengje ajkatok.
Mert feltámadtok ti is még
Valamennyien,
Mint az istenember egykor:
Győzedelmesen.